

Ὁ μέγας ποιητής τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ προφήτης Δαβίδ, σ' ἓνα λυρικότατον ψαλμό του ἔχει ὀνομάσει μύρο τόν ἐν πνεύματι σύνδεσμο τῶν ἀδελφῶν μας, πού ἔχουν, κάτω ἀπ' τήν ἁγιασμένη σκέπη τῆς Ἐκκλησίας, κοινούς τούς πόθους, τίς λαχτάρες, τόν πόλεμο μέ τόν δαίμονα τόν πολυκέφαλο, τούς ἀκατάπαυστους ἀγῶνες γιά τήν προσέγγιση τῆς ἀγιότητος, γιά τήν ἔνωση μέ τόν Θεό. Σήμερα αὐτά τά μύρα τοῦ Προφητάνακτος, πού χύνονται μέ πλουσίαν εὐωδία στά ἀδελφωμένα πνευματικά τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, ἐνισχύονται και δυναμώνουν ἀπό μιά νέα «μυροθήκη» πού ἄνοιξε στήν ἔνδοξη καί πολύπαθη πόλη τῆς Θεσσαλονίκης. Ὀλόκληρη ἡ πόλη ἔγινε μία κρήνη καί ἀναβλύζει μυροβόλα νάματα, πού τρέχουν σάν ποτάμια σ' ὅλη τήν οἰκουμένη, νά στηρίζουν καί νά καθαρίζουν ἀπ' τά πάθη καί τίς ἀρρώστιες τούς πιστούς καί νά πνίγουν τήν ψυχρή ἀνάσα τῶν ἀπίστων. Αὐτή ἡ κρήνη, μέ τά τερπνά καί ἱαματικά ὀρμήματα τοῦ μύρου, πού κατακλύζει τό πνευματικό σύμπαν τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶναι ὁ τάφος τοῦ μεγαλομάρτυρος καί πολιούχου τῆς Θεσσαλονίκης, τοῦ προστάτου κάθε χριστιανοῦ, τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Οἱ ἅγιοι ἀνήκουν σ' ὅλη τήν Ἐκκλησία, καί κάθε πιστός πού ζητάει τή βοήθεια καί μεσιτεία του, πρὸς τόν Θεό, γιά κάθε δύσκολη περίσταση, προστρέχει καί παρακαλεῖ μέ παρρησία τούς ἁγίους, χωρίς νά σκέφτεται πού ἁγίασαν προστρέχει καί παρακαλεῖ μέ παρρησία τούς ἁγίους, χωρίς νά σκέφτεται πού ἁγίασαν ἢ πού μαρτύρησαν. Ἀλλά ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν

στόν τόπο όπου περπάτησε κι' έζησε και πότισε μέ τό αίμά του ό Άγιος, νιώθουν νά 'χουν έναν ιδιαίτερο δεσμό μαζί του. Αυτό συμβαίνει και μέ τήν αρχαία πολιτεία μέ τούς πολύτιμους βυζαντινούς θησαυρούς, τή Θεσσαλονίκη. Σέ κάθε χωριό και κάθε πολιτεία, όπου υπάρχει εκκλησία αφιερωμένη στό μεγαλομάρτυρα Δημήτριο, γίνονται τελετές και πανηγύρια, μέ πολλούς εύσεβείς πιστούς πού έρχονται νά τιμήσουν τόν Άγιο.

Μά στήν εύμορφη πόλη τοῦ αγίου Δημητρίου, πανηγυρίζεται ή μνήμη του μέ τήν πιό επιβλητική μεγαλοπρέπεια, γιατί είναι ή πατρίδα όπου γεννήθηκε κι όπου μαρτύρησε κι όπου άπειρα θαύματα έκαμε και τήν έσωσε τόσες φορές από φανερούς κινδύνους.

Μαζεύονται λοιπόν σήμερα στή Θεσσαλονίκη από τά πέρατα τής Όρθοδοξίας εύλαβείς προσκυνηταί, νά τιμήσουν τή μνημη του και ν'άγιαστούν από τά μύρα τοῦ αγίου τάφου του τά ιαματικά. Και οί εύσεβείς χριστιανοί τής Θεσσαλονίκης, άνηφορίζουν για νά πάνε στήν μεγαλόπρεπη εκκλησία τοῦ αγίου Δημητρίου, για ν' άκούσουν τόν έσπερινό ή τήν Θεία Λειτουργία. Πολύς ό κλήρος, μέ τά λαμπερά τους άμφια στολισμένοι και πανηγυρικοί, ξεχωριστά οί εύσεβείς καλλίφωνοι ιεροψάλται, μέ τήν γνήσια βυζαντινή μελωδία, πού ψάλλουν στό μεγάλο πανηγύρι τοῦ Μεγαλομάρτυρος. Και όσοι πιστοί δέν μπόρεσαν νά πάνε μέ τό σώμά τους εκεί, βρίσκονται «πνεύματι» μέσα στον ιερό ναό τοῦ Μυροβλήτου, κι άκούνε τό χορό τών ιεροψαλτών νά ψάλλει τό τροπάριο τής Λιτής:

Εύφραίνου έν Κυρίω, πόλις Θεσσαλονίκη·
αγάλλου και χόρευε, πίστει λαμπροφορούσα.
Δημήτριον τόν πανένδοξον άθλητήν
και μάρτυρα τής άληθείας,
έν κόλποις κατέχουσα ώς θησαυρόν·
άπόλαυε τών θαυμάτων τάς ίάσεις καθορώσα·
και βλέπε καταράσσοντα τών βαρβάρων τά θράση,
και εύχαρίστως τῷ Σωτήρι ανάκραξον· Κύριε, δόξα σοι.

Ή μνήμη τοῦ αγίου Δημητρίου φαιδρύνει και λαμπρύνει όλη τήν Έκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Και μέ τό εύῶδες άρωμα τοῦ μύρου του μάς προσκαλεϊ νά πάμε κοντά του. Νά διώξει από πάνω μας και νά γιατρέψει εκείνος, μέ τό μύρο του, τίς βρωμερές πληγές πού αφήνει ή άμαρτία στήν ψυχή και στό σώμα μας. Ν' άπαλύνει τόν πόνο μας και τήν άδυναμία μας, νά στερεώσει τήν αδύνατη και χλιαρή πίστη μας, νά μάς δώσει νέες δυνάμεις για τούς πνευματικούς άγῶνες μας, για μά πολέμησουμε τούς έσωτερικούς και έξωτερικούς έχθρούς μας, τούς πειρασμούς τοῦ σώματος και τοῦ πνεύματος, τοῦ κόσμου και τοῦ δαίμονος. Ή άναστροφή τών χριστιανών μέ τόν κόσμο τών άγίων είναι ή μεγαλύτερη παρηγοριά και ένίσχυση,

πού δίνει στά παιδιά της ή Όρθοδοξία.

Ό μεγαλομάρτυς άγιος Δημήτριος γεννήθηκε στή Θεσσαλονίκη από γονείς εύσεβείς καί πλουσίους, κατά τούς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ καί Μαξιμιανοῦ. (296 μΧ.) Όταν μεγάλωσε ἀκολούθησε τό στρατιωτικό στάδιο καί ή ἀνδρεία του καί ή μεγάλη καί σπάνια σύνεσή του τόν ἀνέβασαν γρήγορα στά ἀνώτατα στρατιωτικά ἀξιώματα. Κι ὁ βασιλιάς, ἐκτιμώντας τήν ἀνδρεία, τή φρόνηση καί τή στρατηγική του ἱκανότητα, τόν διόρισε στρατηγό ὅλης τῆς περιοχῆς τῆς Θεσσαλίας, στήν ὁποία ἀνήκε κι ή Θεσσαλονίκη. Όμως ὁ στρατηγός Δημήτριος ἦτανε χριστιανός, κι ὁ βασιλιάς εἰδωλολάτρης. Κι ὅταν γυρνῶντας ὁ Μαξιμιανός ἀπ' τούς πολέμους στήν Θράκη καί τήν Ἀσία πέρασε ἀπ' τήν Θεσσαλονίκη, οἱ εἰδωλολάτρες, πού ἔβλεπαν πόσους εἰδωλολάτρες ἔκαμνε κάθε μέρα χριστιανούς ὁ ἄρχοντας Δημήτριος, πῆγαν στόν αὐτοκράτορα καί τοῦ εἶπαν πώς ὁ στρατηγός του ἄρχισε νά περιφρονεῖ καί νά βλασφημεῖ τά εἰδωλα καί νά κηρύττει κρυφά καί φανερά τή θρησκεία τοῦ Χριστοῦ.

Ό αὐτοκράτωρ κάλεσε τον Δημήτριο ἀνήσυχος. Εἶδε τότε, πώς ὅλα ὅσα τοῦ εἶπαν εἶναι ἀλήθεια. Γιατί μ' ὅσα κι ἄν ἔταξε στό Δημήτριο, ἐκεῖνος ἔμεινε σταθερός στήν πίστη τοῦ Ἐσταυρωμένου. Ἐλπίζοντας πώς θ' ἀλλάξει γνώμη καί πίστη, διέταξε νά τόν κλείσουν σέ μιά φοβερή καί βρωμερή φυλακή, σ' ἕναν ἀπ' τούς ὑγρούς καί λασπώδεις θαλάμους τῶν δημοσίων λουτρῶν, κοντά στό στάδιο. Κι ὕστερα ὁ βασιλιάς, κατά τήν συνήθεια τῆς ἐποχῆς, διέταξε νά γίνουν ἀθλητικοί ἀγῶνες στό στάδιο. Ἐκεῖ, ἀνάμεσα στούς ἀθλητές, ξεχώριζε ἕνας γίγαντας, ὀνομαζόμενος Λυαῖος, πού τόν ἔσερνε κοντά του πάντοτε ὁ βασιλιάς καί τον εἶχε γιά καμάρι, γιατί μ' ὅσους πάλεψε ὅλους τούς εἶχε νικήσει. Αὐτός ὁ γιγαντόσωμος καί χειροδύναμος εἰδωλολάτρης ξέσχιζε τίς σάρκες τῶν παλαιστῶν σά νά 'τανε ἀρνάκια. Τόν εἶχαν φοβηθεῖ οἱ πάντες καί δέν ἔβγαινε κανείς νά τα βάλει μαζί του. Τότε ἐκεῖνος ἄρχισε νά περπατεῖ φανταχτερά καί νά προκαλεῖ τούς χριστιανούς, πού ἔλεγαν «πώς παίρνουν δύναμη ἀπ' τόν Θεό τους», νά παλέψουν μαζί του. Τήν ὥρα ἐκείνη ἕνα γενναῖο παλληκαρόπουλο, μέ χριστιανική καρδιά καί πίστη, τρέχει στό κελλί τῆς φυλακῆς τοῦ Δημητρίου. Τοῦ λέγει πώς ὁ Λυαῖος σκοτώνει ἀνθρώπους στό στάδιο, καί τόν παρακαλεῖ νά τόν εὐλογήσει καί νά παρακαλέσει τόν Θεό νά τόν δυναμώσει στήν πάλη του μέ τό θεριόψυχο Λυαῖο. Ό Δημήτριος σφράγισε μέ τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ τό μέτωπο τού Νέστορος καί τοῦ λέγει: «Και τόν Λυαῖον νικήσεις καί ὑπέρ τοῦ Χριστοῦ μαρτυρήσεις!» Ἡ προφητική αὐτή φράση τοῦ Ἁγίου ἐπεληθεύτηκε γρήγορα κι ἀπόλυτα. Πῆγε ὁ Νέστωρ στή μέση τοῦ σταδίου καί εἶπε πώς θέλει νά παλέψει μέ τόν πανύψηλο Λυαῖο. Οἱ εἰδωλολάτρες τόν κοίταξαν μέ μιά εἰρωνεῖα περιφρονητική. Οἱ χριστιανοί ἔκαναν ἀπό μέσα τους θερμή προσευχή στό Θεό, νά δυναμώσει τόν καινούργιο Δαβίδ, γιά νά νικήσει τό νέο σκληροτράχηλο Γολιάθ. Ρίχνει τον φτωχικό μανδύα του ὁ Νέστωρ καί φωνάζει

πρός τόν οὐρανό: «Ὁ Θεός τοῦ Δημητρίου, βοήθει μοι». Ὁρμησε τότε μέ θάρρος πάνω στό γίγαντα. Γιά λίγο, οἱ ἀναπνοές τῶν θεατῶν σταμάτησαν. Κι ὕστερα εἶδαν ὅλοι τόν ἀνίκητο ὡς τώρα Λυαῖο, νά κείτεται νεκρός μέσα στό στάδιο. Οἱ εἰδωλόατρες, κυριολεκτικά ἐφρύαξαν.

Δίνει τότε ἐντολή μά βγάλουν τόν Νέστορα ἔξω ἀπ'τό στάδιο καί νά τόν ἀποκεφαλίσουν. Κι ἔτσι ἀλήθευε ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

Ὅμως ἡ αὐτοκράτωρ, ἀπ' τήν λύπη του πού ἔχασε τόν Λυαῖο, δέν μπορούσε νά ικανοποιηθεῖ ἀπό τόν θάνατο μόνο τοῦ Νέστορος. Ὁ θυμός του τόν ἔφερε στό Δημήτριο. Καί χωρίς ἄλλη δίκη ἢ κρίση, δίνει διαταγή νά τόν σκοτώσουν μέσα στο κελλί τῆς φυλακῆς του. Ὁ Δημήτριος εἶδε τούς στρατιῶτες καί κατάλαβε τόν σκοπό τους. Σήκωσε τά χέρια του νά προσευχηθεῖ, καί τά κοντάρια τους τόν βρῆκαν ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου λογχίστηκε καί τό πανάγιο σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐνας πιστός πού ἦταν κοντά στόν τόπο τοῦ μαρτυρίου, πῆρε τό δαχτυλίδι τοῦ Ἁγίου καί τό μανδύα του, βουτηγμένο στό ἅγιο αἷμά του. (Μ' αὐτά ὁ χριστιανός αὐτός Λοῦπος ὀνομαζόμενος, σταύρωνε τούς δαιμονισμένους καί κάθε λογῆς ἀρρώστους καί τούς ἔκανε καλά. Τά πολλά θαύματα ἔφθασαν καί στ'αὐτιά τοῦ βασιλιά καί τήν ἴδια μέρα πού τό 'μαθε, ἔδωσε διαταγή καί θανάτωσαν τόν μάρτυρα Λοῦπο). Οἱ χριστιανοί, πῆραν τό λείψανο τοῦ ἁγίου Δημητρίου καί τό ἔθαψαν κρυφά. Ἀλλά ὁ Θεός πού θέλησε νά δοξάσει τόν Ἅγιό του σ' ὅλο τόν κόσμο, οἰκονόμησε καί ἔβγαине μύρο ἀπ'τό κορμί του, τόσο πολύ πού ἔπαιρναν οἱ ντόπιοι καί οἱ ξένοι, ὅσοι ἔρχονταν νά γιαντρευτοῦν καί δέν τελείωνε ποτέ! Τό ἔπιναν οἱ χριστιανοί, κι ὁ, τι ἀρρώστια κι ἄν εἶχανε γιαντρεύονταν. Ὅλοι ἔτρεχαν στή Θεσσαλονίκη, γιά νά τούς κάνει καλά ὁ ἅγιος Δημήτριος. Ἀλλά θά χρειαζόταν ὦρες ὀλόκληρες νά ὀμιλεῖ κανεῖς, γιά ν' ἀναφέρει τά θαύματα τοῦ Ἁγίου σ' ὅλο τόν κόσμο καί ιδιαίτερα στή Θεσσαλονίκη, τήν ὀποία τόσες φορές ἐγλύτωσε ἀπό πείνα, ἀπό θανατικό, ἀπό αἰχμαλωσία καί τόσα ἄλλα δεινά. Γι' αὐτό καί τόν τιμοῦν, καί στή Θεσσαλονίκη καί σ' ὅλο τόν κόσμο, καί παίρνουν τ' ὄνομά του, καί τοῦ χτίζουν ἐκκλησίες, καί πανηγυρίζουν στή μνήμη του. Φαίνεται πῶς ὄχι μονάχα στήν πόλη του, μά καί σ' ἄλλες χῶρες ὑπῆρχαν ἀρχαιότερες ἐκκλησίες πρὸς τιμήν τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Στήν Καππαδοκία λ.χ. σ' ἕνα χωριό ὀνομαζόμενο Δρακοντιάνα, ἕνας γεωργός ξεπέτριζε ἕνα χωράφι του γιά νά τό ἰσιώσει καί νά τό κάμει ἀλώνι γιά ν' ἀλωνίζει. Βρῆκε ὀμως σωρούς ἀπό πέτρες, καί σκάβοντας εἶδε κάτι παμπάλαια θεμέλια, ἀπό χρόνια πολλά παραχωμένα μέσα στη γῆ. Ὁ γεωργός συνέχισε νά σκάβει. Ξαφνικά βλέπει μπροστά του, ἕνα νέο καβαλάρη καί τοῦ λέει: «Γιατί, ἄνθρωπέ μου, χαλνᾷς τό σπίτι μου, γιά νά φκιάσεις ἀλῶνι; Ἄν τό κάμεις αὐτό θά πάθεις μεγάλο κακό. Ἐγώ πού σοῦ μιλῶ, εἶμαι ὁ ἅγιος Δημήτριος ἀπ' τή Θεσσαλονίκη...». Πῆγαν ὕστερα ὅλοι οἱ χωριανοί κι ἔσκαψαν βαθιά, ὡσπου βρῆκαν τά θεμέλια τοῦ ναοῦ. Ἐκεῖ μετά ἔχτισαν καινούργιο ναό καί ἰστόρησαν τόν ἅγιο Δημήτριο πάνω στό σταυρό τοῦ

Χριστού, λέγοντας: «ἐπειδή διά τοῦ μαρτυρίου ὁ Ἅγιος συνεσταυρώθη μέ τόν Χριστόν, διά τοῦτο εἶναι ἐζωγραφημένος ὁμοῦ ἐν μιᾷ εἰκόνι». Γι' αὐτό καί τήν ἐκκλησία αὐτή τήν ονόμασαν «τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ Σταυρικοῦ». Καί σ' αὐτήν τήν ἐκκλησία ὁ Ἅγιος ἔκαμε πάμπολλα θαύματα, ὅπως καί στή Θεσσαλονίκη.

Τό βίο καί τά θαύματα τοῦ Ἁγίου, μπορεῖ κανεῖς νά τά βρεῖ στά ἐκκλησιαστικά βιβλία, κι ἴσως δέν πρέπει νά ἐπεκταθοῦμε πιό πολύ ἐμεῖς ἐδῶ. Ἐκεῖνο πού πρέπει κάθε χριστιανός νά κάμει σήμερα, εἶναι νά μελετήσῃ καί νά διδαχθεῖ ἀπ' τά μαρτύρια τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καί τοῦ ἁγίου Νέστορος, ὑπομονή καί γενναιότητα στίς μεγάλες λύπες μας, στίς στενοχώριες, στίς ἀρρώστιες, στίς περιστάσεις ὅπου μᾶς πνίγει ὁ σύγχρονος, ἄδικος καί σκληροτράχηλος ειδωλολάτρης πού λατρεύει σάν θεό του τό χρῆμα καί τήν ἐξουσία του, τήν περιουσία καί τίς ἀδυναμίες του. Ὅταν μᾶς πιέζουν μέ τήν κίβδηλη καί βαρειά μεγαλοπρέπειά τους οἱ ἄνθρωποι τοῦ μαμωνᾶ, νά βλέπουμε τόν μικρό Νέστορα καί τόν Δαβίδ καί νά μήν φοβόμαστε τούς σύγχρονους Λυαῖους καί Γολιάθ, ὅποιοι κι ἄν εἶναι. Ἐμεῖς νά λέμε αὐτό πού εἶπε ὁ Νέστωρ : «Θεέ, τοῦ Δημητρίου, βοήθει μοι! ». Καί τότε, εἴτε εἶσαι ἡ ἀδύνατη χήρα μέ τ' ἀνήλικα ὀρφανά, εἴτε ὁ ἄρρωστος πατέρας μέ μιά φούχτα ἀπροστάτευτα παιδιά, εἴτε ἡ γριούλα ἡ ἔρημη μέσα σε μιά κάμαρη, εἴτε ὁ ροζιασμένος τσοπάνος στό ξεχασμένο μαντρί, πού σοῦ στέλνουν μουχλιασμένο ψωμί καί μόνο μιά φορά τήν ἐβδομάδα, εἴτε ὁ ἐργάτης καί ὁ ὑπάλληλος πού σέ ἐκμεταλλεύεται ὁ ἐργοδότης σου καί πλουτίζει ἐκεῖνος μέ τόν ἰδρώτα σου, ἐνῶ ἐσύ πεινᾷς καί ὑποφέρεις, εἴτε εἶσαι τέλος ἕνας ἀδύνατος σέ γνωριμίες κοινωνικές κι ἔχεις ν' ἀντιμετωπίσεις ἐχθρούς σατανικά ὀπλισμένους (ἀκόμη καί κάτω ἀπ' τήν ὑποκριτική εὐσεβοφροσύνη τους)· ὅποιος κι νά 'σαι, γύρισε τά μάτια καί τά χέρια σου στόν οὐρανό καί «ὁ Θεός τοῦ Δημητρίου» θά σε βοηθήσει. Ὅσο κι ἄν φαίνεται πως ὁ Θεός ἀνέχεται καμμιά φορά τό ἄδικο καί τό στραβό, εἶναι δίκαιος καί τό πληρώνει μέ τόν τρόπο καί τήν ὥρα πού ἐκεῖνος ξέρει. Ὅσο μέγανος κι ἄν εἶναι ὁ Λυαῖος, ἄν δέν εἶναι πάνω του ὁ φόβος κι ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ, θά πέσει. Κι ὅσο μικρός κι ἄν εἶναι ὁ Νέστωρ, ὅταν ἔχει τό Θεό μαζί του, θα νικήσει.

Μποροῦμε μάλιστα νά παρακαλοῦμε καί τόν ἅγιο Δημήτριο νά μᾶς λυτρώνει, μέ τίς πρεσβεῖες του πρός τόν Θεό, ἀπ' τούς κινδύνους καί τίς ἐπιβουλές τῶν φανερῶν κι ἀφανῶν ἐχθρῶν μας. Κι ἄς λέμε αὐτό τό τροπάριο ἀπό τούς αἶνους τοῦ Ἁγίου: «Δεῦρο μάρτυς Χριστοῦ πρός ἡμᾶς, σοῦ δεομένους συμπαθοῦς ἐπισκέψεως». Δηλαδή: «ἔλα μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, σ' ἐμᾶς πού ἔχουμε μεγάλη ἀνάγκη ἀπό τήν συμπονετικιά σου ἐπίσκεψη καί γλύτωσέ μας ἀπό τίς τυραννικές φοβέρες καί ἀπό τήν δεινή μανία τῆς αἰρέσεως πού μᾶς κατατρέχει σάν νά'μαστε σκλάβοι καί περπατοῦμε γυμνοί δῶθε καί κεῖθε, κι ἀλλάζουμε ὀλοένα τόπο μέ τόπο καί πλανιόμαστε σάν τ' ἀγρίμια στά βουνά καί στά σπήλαια. Λυπήσου μας, πανεύφημε καί δός ἀνάπαυση, πάψε τήν ζάλη καί σβύσε τήν ἀγανάκτηση πού σηκώθηκε

καταπάνω μας, παρακαλώντας τόν Θεό, πού δίνει στόν κόσμο τό μέγα ἔλεος».
(ἀπόδοση Φ. Κόντογλου)

Τελειώνοντας, ἄς θυμηθοῦμε πάλι μ' εὐλάβεια τό μαρτύριο τοῦ μεγαλομάρτυρος Δημητρίου. Σήμερα βέβαια, δέν μᾶς ζητοῦν νά μαρτυρήσουμε γιά τήν πίστη μας, οὔτε νά τιμωρηθοῦμε καί νά παιδευτοῦμε γιά τ' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Ὅμως, τιμή τῶν Ἁγίων εἶναι καί ὅταν ζεῖ κανεῖς ὅπως θέλει ὁ Θεός κι οἱ Ἅγιοι. «Τόν δέ καιρόν ἐτοῦτον, λέγει ἕνας παλαιός συγγραφέας τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐπειδή κανεῖς δέν εἶναι νά μᾶς βιάζη εἰς τήν πίστιν μας, μηδέ ἀνάγκην ἔχομεν νά μαρτυρήσωμεν, τόσο μόνον θέλει ὁ Θεός ἀπό ἡμᾶς, ὅτι καθώς εἶναι ἡ χριστιανική τάξις, ἔττι νά περπατοῦμεν, καθώς ἀρέσκει τόν Χριστόν, ἔττι νά περνοῦμεν· ὄχι μέ πολυποσίαις καί πολυφαγίαις, ὄχι χορούς καί παιγνίδια, ὄχι μέ συκοφαντίαις καί καταδοσίαις, ὄχι μέ πορνείαις καί ἀσωτεῖαις, ὄχι μέ φόνους καί μοιχεῖαις καί ἔχθραις, καί μέ ἄλλα δαιμονικά ἔργα· ἀλλά μέ σωφροσύνην καί παρθενίαν, μέ ἀγάπην καί ὁμόνοιαν, μέ νηστείαν καί ἐγκράτειαν καί μέ ὅσα χαίρεται ὁ Θεός κι οἱ Ἅγιοι· διότι, εἰ μὲν πολιτευώμεσθην καθώς ὀρίζει ὁ Χριστός, ἔχομεν καί μισθόν ἀπό τοῦς Ἁγίους, διά τᾶς ἑορτάς μας καί τᾶς πανηγύρεις· εἰ δέ περνοῦμεν τήν ζωήν μας κάμνοντας ὅσα ἀποστρέφεται ὁ Θεός καί μισοῦν οἱ Ἅγιοι, μόνον ὅσον κοπιᾶζομεν καί μοχθοῦμεν. Διά τοῦτο, ἄς ποιοῦμεν καθώς εἶναι τῆς χριστιανικῆς τάξεως, ἵνα καί ὁ Θεός εὐφραίνεται εἰς τᾶ ἔργα μας, καί οἱ Ἅγιοι χαίρωνται εἰς τᾶς ἑορτάς μας». Μ'αὐτό τόν τρόπο λατρεύεται ὁ Θεός, τιμούνται οἱ Ἅγιοί του καί προάγονται πνευματικά τᾶ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας.

Πηγή: agiazoni.gr